

ידיעות אחרונות

בחירה לא כלה

רים הללו היא משכבת עובדות ומחקרים מתחומי הפסיכולוגיה והומיק. "יש רק אזור אחד שעוד לא מצאתי מנוח", היא כותבת בספרה. "איפה נמצאת מערכת החירום הרגשית שמתעוררת בך, בחורה רתייה שאינה נשואה, כשאת נקלעת לחברת בחורות רתיות אחרות, ציציקות עם מטפחות על הראש וכרס תופחת הצוערת לפניהן כנאות. איפה נמצא הכתפוך הזה של לחץ חברתי כל כך חזק, של תחושת ניצחון עילאי שמקרינות פניה של נשואה רתייה, בציבור הסרוג שלנו, ואיפה נמצא האזור שמקפץ את תחושות הבושה, הייאוש והמסכנות שעולות בך, הריוק, ושגורמות לך להרגיש שכל הישגיך בחיים לא שווים כלום רק בגלל שעדיין לא מצאת חתן".

אז איך באמת מוצאים את האזור הזה?
 "אין לי מושג. אני גם לא יודעת למה קבעו שמי שנשיר מגיל 18 יותר מאושר. אני גם לא יודעת מי החליט מהו הגיל שעדי אלו את חייבת להינשא וממנו והלאה את חייבת להתניאש. כשמצא את האזור הזה, אשמח להמציא ניתוח מוחי להסרתו".

לנגפורד מתעבת את העצה שמעמך לא פעם: "אל תספרי לבחורים שאת שואפת איד קטורס". היא גם שונאת כששואלים אותה איך ייראה גבר חלומותיה. "יש בחורות רתיות שמגדירות לעצמן קריטריונים כדי לשפוט לפיהם כל בחור – באיזה סוג של ישיבה הוא

בתחילה, אחרי עוד רייט לא מוצלח, היה לרחל לנגפורד נאום קבוע. "הייתי אומרת לבחור, 'תראה, היה לי מאוד נחמד, אבל זה לא מתאים'. יש בחורים שלא מסתפקים בהסבר הזה ושואלים למה, ואז זה באמת מביך. כבר קרה לי שפגשתי בחורים שדחיתי, שהמשיכו הלאה ומצאו את המיוערת להם. שמחתי בשבילם. זה כמו בספור על הרב הנודע שעשה קידוש כשהבת שלו סיימה קשר. שאלו אותו מה הסיבה למסיבה, והוא הסביר שבתו צריכה לפגוש מספר מסוים של אנשים לפני שתגיע אל המיוער, והוא שמת שהיא סיימה קשר מפני שזה מקרב אותה אל הבחור החולם".

לנגפורד (27) גם כן מתקרבת. בשעות היום היא עומדת במעבדה, מבצעת ניתוחי מוח בעכברים, בתקווה שכך תיסלל הדרך לניתוחי מוח לתיקון מומים מולדים בבני אדם. בערב היא מחליפה את החלוקי בשמלה צנועה, יוצאת לבליינד רייטיס עם בחורים חובשי כיפה.

את שני מסלולי החופש שלה שילבה רחל לנגפורד בספרה "דרוש נסך על סוס לבן" (הוצאת גוונים). לנגפורד, בוגרת אוילפנה רתית המסיימת בימים אלה תואר שני בלימודי חקר המוח באוניברסיטה העברית, מביאה בספרה עדויות עגומות וסיפורים משעשעים מהחוויה של צעירי רים רתים ברכס אל החופה. בסיפר

מה עובר על רווקה דתייה שלא מצליחה להשתדך? במילה אחת: מכבש. אחרי שמאסה בדייטים מתסכלים והדפכה את גליה ה"בקרוב אצלך", החליטה חוקרת המוח רחל לנגפורד שיש לזה הסבר מדעי: אם את לבד, זה כי את לא מספיק רוצה. אז במקום לחפש חתן, היא חוקרת את הקשר בין המוח לאהבה. גם הבן הדוד, ליאור דיין, מגלה עניין

סמדר שיר ♦ צילום: יונתן בלום

מדברים על המוח. ליאור דיין צילום: דנה קופל

**"פעם הברכה בקרוב
אצלך הרגיזה אותי.
שאלתי, למה אתם מאחלים
לי שזה יקרה בקרוב אם
הקדוש ברוך הוא החליט
אחרת? יש בחורות דתיות
שעונות 'בעיתו ובזמנו'.
אני אומרת אמן"**

שעור לי להבין טוב יותר את האהבה.
כמו מה?

את מכירה את התחושה הזאת, כשחברה שלך נותנת לך להחזיק את התינוק שלה, ותוך דקה הבטן שלך מתערבלת וגם את רוצה להרות וללדת? התברר שהריון המקסים שעולה מראשו של תינוק מכיל פרומוניס, שמפעלים במוח האישה אורזים של טיפול ודאגה אמיתית. רצתי לכל חברותי הרחוקות ושאלתי אותן 'הירעתן? מחקר נוסף שאני אוהבת עוסק בתגובה פיזיולוגית מוכרת. כשהלב הולם והגשימות מואצות, המוח עושה אחד ועוד אחד, ואז לדבר הראשון שנקרה בסכיבה המוח מתייחס כאל הסיבה. אם את באה לבייבייך דייט בהתרגשות עוז מפני שאת מתייחסת אל הברוך כאל פוטנציאל לחתונה, המוח כבר ישרך לך אהבה. אם תהיי מודעת מראש לתוצאה של התגובות המריות, ותכלי לקחת צעד לאחור ולהיות יותר זריזה."

כמו בלייני דייטים יש בעברך?

"יותר מכך די אתה ויותר משתיים. בתת חלה הלחתי, כמו כולם, ללובי של בית מלון או לבית קפה. היום אני מעדיפה להיפגש במקום פתוח, בפארק או בחוף הים. ואני עדיין מתעצבת כשאני מגיעה לפגישה עיוורת ומגלה שהיא אפילו לא מתקרבת למה שתארו לי או למה שאני מפתשת."

יש הבדל בין בלייני דייט של חילוניות לזה של דתיות?

"אצלנו כל הדייטים מכווני מטרה. את נפגשת עם מישהו כדי לברוק אם הוא מתאים לך לחתונה, נקודה. כבר קרה שבנעקבת דייט לא מוצלח אמרתי לזו ששידכה בינינו, שאלו הייתה לי אפשרות לעמוד בצד ולתצפת על הברוך במשך חמש רקות, כשהוא בעבודה או עם חברים שלו, זה היה מספיק לי כדי לגבש תשובה שלילית. אבל תצפית מהצד לא מספיקה כדי לגבש תרשמות חיובית. שבביל זה צריך להיפגש ולדבר."

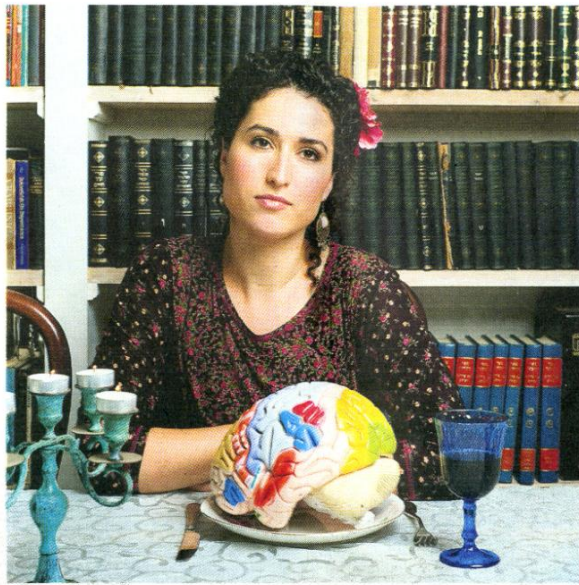
השרכנים המליצו ללנגפורד לפרוש מהמי סלול האקדמי בנימוק של 'מי ייקח אותך אם תמשיכי ככה?'. היא התעלמה בכוון. אני מבטיחה שיש עליהם נידפים שנתעים מבורה שלומרת לתואר שני או שלישי, אבל אין להם זכות להחזיק אותי לימי הביניים, היא עונה לכל אלה. אני לא חייבת לשבת בבית ולע' פעם בחגיגות עד שיבואו לקרוא לי לחופה".

בחתונה של אחיך בפה תשמעי המון 'בקרוב אצלך'.

"פעם הברכה הזאת הרגיזה אותי. שאלתי: למה אתם מאחלים לי שזה יקרה בקרוב אם הקדוש ברוך הוא החליט אחרת? יש בחורות דתיות שעונות 'בעיתו ובזמנו'. אני אומרת אמן. אני מאהבת בעיסוקים השונים שלי, ואני בטוחה שאחווה התעלות רוחנית יותר גבוהה כשאפגוש את האדם שבו אתאהב."

ואת ברוחה שזה יקרה?

"כן. אם את רוצה, את מגיעה, הייאוש נוחת עליי רק כשאני מקשיבה יותר מדי לאלה שמאשימים אותי ב'את לא נותנת צ'אנס' ולמה את פוסלת אחרי דייט אחד. בימים כאלה אני מוכירה לעצמי את העובד דות המדעיות שמחזירות אותי לפוסקים ולש' לווה. יש בחורות שמרגישות שהרווקות היא סטטוס שחייבים להיפטר ממנו, וכל עוד לא נפטרת ממנו את יושבת על המזוודות. אני כבר נפטרת מהמזוודות. ציירתי עליהן והצבתי אותן בגלרייה." *

נית, שירות לאומי וחתונה. ואם זה 'שמנית וחתונה' זה עוד יותר משובח. כשאחת השמיי ניסטיות הביאה לאולפנה את הארוס שלה, זה היה 'וואו' היסטרי. קידמנו את פניה בתופים ובמחולות. כמחור אחר הייתה תלמידה שאתארסה בשביעית. שום אמנם המורה כינו סה את הכנות והרגישה ש'אנחנו לא מעודדים חתונה או חבר במהלך התיכון', אבל כמה שבועות אחרי החתונה, כשעברה השמועה שהשמייניסטית הנשואה כבר בהריון, היא הפכה לברק אובמה של האולפנה. המטפחת על הראש היא את ניצחון מקומי, אבל בטן ניצחון על מי?

"על כל אלו שעדיין לא מאורסת. מי שלא מצאה את בן הווג שלה בסניף תנועת הנוער המקומי או בהפגנות נגד מינו גוש קטיף, הבינה שהיא חייבת להתחיל לצאת לדייטים. כשעובר הזמן הבורה מקבלת מעין סטיקר שמכאן והלאה יאפיין אותה: היא לא נשואה. כששואלים אותה 'מה שלומך?' זה רק כדי לגשש אם יש חתונה באופק. המורות האולפנה הן הראשונות שמציעות לך 'מישהו מתאים'. בסוף הלימודים הם מגיע אלייך מכל הכיוונים. שכנות, דודות, שרכניות, כולן רוצות להציע לך, להרריך אותך שאסור להסתפק בבלייני דייט אחד, שצריך גם לדבר, לא רק להקשיב. והמבול הזה נופל על נערה בת 18, שמעולם לא הייתה לה שום אינטראקציה עם בני המין השני."

תני צ'אנס

הוריה, היא מציינת לזכותם, לא לחצו עליה. בתום שנת שירות לאומי בדימונה החלה לנגפורד לעבוד כפקידת קבלה בקליניקה של אמה. "יום אחד הגיע שליח והשאיר ארזון, היא נוכרת. "פתחתי את הארזון, ובפני נים היה דגם של מוח שמתפרק לחלקים. התבוננתי בו מהופנטת. זה מה שעושה אותי נו שמחים, עצובים ומאוהבים?" זמן קצר לאחר מכן שמעה שכבר אילן נפתחת פקולטה לחקר המוח. "חרקתי שיניים כשקצויות כמו פיזיקה ומתמטיקה, ושנאתי כששאלו אותי, 'מה בחורה דתית? שרוצה להתחתן תעשה עם מרעי המוח' כבר במהלך הלימודים לתואר הראשון נחשפתי לעובדות

למר, דתי מלידה או חוזר בתשובה. אני לא כואת, אם כי אני מאמינה שהמיעוד שלי משלב תורה עם מדע, או תורה ואמנות. זה מתגלגל במשפחה שלנו כבר שנים."

תתמקדי בשידוך

אביה של לנגפורד, ג'רמי, הוא אמן זוכית שיצירותיו מוצגות באתרים רבים בעולם. "אבא שלי הוא היחיד מהמשפחה שלקח את הציונות צעד אחד קדימה וחזר בתשובה", מספרת רחל. בארץ, במסגרת לימודי היהדות, הוא הכיר את יעל, חלה חכית כימיה קונסטית. ארבע כשהוריה בנו את ביתם בבני ברק, בין הסטודיו של האב לקליניקה של האם. אביו של ג'רמי, הבמאי בארי לנגפורד, היה ממקימי הטלוויזיה הישראלית. אחתה של ג'רמי היא השחקנית קרולין לנגפורד, שגר דעה כאשתו השנייה של אסי ריין ואמו של ליאור. כיום קרולין גרה בלוס אנג'לס, נשואה בשלישית לגבר ישראלי, הולכת לאורשינים ומגדלת את בתה מנישואיה השניים. "היא דודה מקסימה", מעידה רחל. "אחי יתחתן בארצות הברית ויא תבוא לחתונה".

את שומרת על קשר עם בן דודך, ליאור דיין?

"יש בינינו קשר חם מאוד. כשהיינו קטנים הוא הרבה לבלות בבית שלנו ואף גר איתנו תקופה ארוכה. שחקנו והשתוללנו והלכנו יחד לגן. כשקרולין גרה בארץ היינו אוכלים יחד בכל שבת. בשנים האחרונות, כשליאור ואני מברכים, זה כמעט תמיד מגיע לשיחת על המוח. ליאור מאוד מועניין במחקרים החשימים, ואני תמיד אודבת לדבר על המוח". ליאור דיין שוהה כבר כמה חודשים במכון לגמילה מסמים בלוס אנג'לס. את ההתמכרות ותהליך הגמילה שעבר חשף לאחרונה ביומן שפרסם באתר "7 ימים".

מה את חושבת על ההתערבות הנפשית הפרובוקטיבית של?

"אני, לשמחתי, מכירה את הצד האישי של ליאור ואוהבת אותו. אני בוחרת להתייחס רק לצד הזה. כל בני המשפחה מאוד אוהבים אותו ומחכים לפגוש אותו כשחוזר מארה"ב. עכשיו הוא מבודד שם, ואי אפשר לדבר לעומק בטלפון."

עד גיל 18 לא היה ללנגפורד שום קשר עם גברים מחוץ למשפחה. "בהפסקות האולפנה, כשהבנות יושבו ואפינו את הברורים על פי סוגי הכיפת ושמות השיי בות, צפיתי בהן בעיני עגל כאילו שזה שיעור אנתרופולוגי. לא הרגשתי שאני מפסידה משהו. התרבותי בלימודים. אבל בסוף השמנית כבר התחלנו להרגיש לחץ מאוד לא מתן של 'תתמקדי בשידוך, חבל על הזמן'."

זה היה הפרוטוקול הטבעי שלנו. שמי?

בולנו משפחה. הדודה קרולין לנגפורד, אמא יעל, רחל ורות דיין, אמא של אסי

מכניסים חג הביתה
150₪ מתנה לקניות ב-
ביתילי

אוספים את 'קופוני הכסף' ומתחדשים לקראת השנה החדשה!
דיינות אחרונות העיחון של המדינה